

KIS HÍR

A RAVASZ NYUSZI. (Lásd a 339. lapon.)

XLIX. köt. 21. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1895. november 24-én.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

SIKOS UTAK.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

MIALATT Irma furfangosan kicsalta Saroltától a pénzt, de esze ágában sem volt, hogy Katiczánál rendbe hozza a Sarolta dolgát: Gyula őszintébben gondolt rá, hogy kis rokonát megóvja a kellemetlenségtől. Egész délután és este szemmel tartotta Saroltát és nem tetszett neki, amit látott, vagyis inkább, amit nem látott. Mikor tehát vacsora után már nyugalomra készültek s Irma és Böske már be is mentek szobájokba, Gyula élt az alkalommal, hogy végre bizalmasan beszélgesse Saroltával.

— Várj csak egy kicsit, Sárrikám . . . még nincs nagyon későn . . . szeretnék veled beszélni.

Sarolta eddig nagyon szívesen csevegett Gyulával; de mióta Irma lett a bizalmasa, inkább kerülte Gyulát. Olyan formát érzett, mint ha nem merne a szemébe nézni, mint ha hűtlenné vált volna hozzá. Most előre is tudta, miről akar Gyula beszélni; de hát ez már fölösleges; majd eligazítja Irma azt a dolgot Katiczával. Meglehetősen kelletlenül felelé tehát:

— Én bizony már álmos vagyok . . . Csak nincs talán sok mondani valód?

— Nem éppen sok, de mégis . . . és talán fontos. Hanem először is . . . ugye, még mostanig sem beszéltél atyáddal Katiczáról és a nála hagyott zálogról?

— Nem hát! . . . persze hogy nem . . . és . . . és azt hiszem, most már jobb is lesz, ha nem szólok neki.

— Jobb nem lesz, de magam is azt hiszem, hogy már nem valdod meg neki. Addig-addig halogattad hogy most már bele szoktál a hibába.

— Jaj, Gyula, ne kinozz! szólt Sarolta majdnem hevesen. Van rá okom, hogy ne szóljak . . .

Nem mondott többet, mert attól tartott, hogy elárulja, mit végzett Irmával. Pedig arról senkinek sem szabad megtudni semmit, szentül megfogadta. Gyula nem is sejtette, micsoda okra gondol Sarolta; így hát persze egészen másra értette szavait és jószíviuen, igazi barátsággal mondá:

— Dehogy kinozlak, Sárrikám! Azt is tudom, hogy mivel már három napig halogattad, atyád pedig ugy is boszus a pénz eltűnése miatt, hát most már semmikép sincs bátorságod a vallomásra. Jól van no, hát nem is unzollak rá többet. Mást gondoltam ki.

— Ugyan mit?

— Azt, hogy majd én igazitom el a dolgot. Atyád ne tudjon róla. Ez talán nem egészen helyes. De ha már semmikép sem akarod neki megvallani, hát végre is tenni kell róla más módon.

Sarolta éppenséggel nem kapott ezen az ajánlaton oly mohón, mint ahogy Gyula várta. Igen, ha már meg nem egyezett volna Irmával . . . de most még baj is lehetne belőle, ha egyszerre ketten is járnának el a dologban.

— Köszönöm, kedves Gyula . . . de nem hiszem, hogy olyan sürgetős volna. Ne tégy te semmit, nem akarom, hogy neked is vesződésed legyen ezzel az én kellemetlen históriámmal.

— Nem sajnálom azt a kis vesződésedet. Mert lásd, rosszul hiszed, hogy nem sürgetős.

Minden pe
nyakadba
meg én la
zódtam is
Katiczáról
hogy ez a
lan szenv
tud; inká
apja má
ságra. És
amiről tu
már bizo
lesz könn
olcsón.

Sarolta
gondolt.

— Ó, a
bizonyos.

— Ab
bizonyos
mikor a
tudta, ho
kor kerü
előbb be
jósziántá
olyan he
Katicza,

— Ez

— Ne
szat vár
mentül h
Van pén
nak igér
is; én h
kisértá
fog sem
így jó l

Sarolt
Persze, l
a dolog

Minden perczen észre vehetik, hogy nincs a nyakadban az a kis emlék-képecske. De meg én látszólag közönyösen már tudakozódtam is a kapusnál, kertésznél erről a Katiczáról. Tudod-e, Sáríka: én azt hiszem, hogy ez a Katicza éppen nem olyan ártatlan szenvedő báránka, amilyenek te látod; inkább furfangos kis leány, akit az apja már betanított mindenféle gonosz-ságra. És ha kezébe kapott tőled valamit, amiről tudja, hogy neked igen becses, azt már bizonyosan átadta az apjának és nem lesz könnyű vissza kapni; legalább is nem olesón.

Sarolta hüledezni kezdett. Ilyesmire nem gondolt. De még nem akarta hinni.

— Ó, azt csak úgy gondolod . . . az nem bizonyos.

— Abból, amit hallottam rólok, szinte bizonyosnak tartom. És gondold meg csak . . . mikor a Pötty eltűnt, Katicza messziről tudta, hol van; hólepte bokor alól csak akkor került elő a kutyáska, mikor Katicza előbb bebujt oda; már pedig Pötty a maga jószántából nem maradt volna annyi ideig olyan helyen. S téged oda messzire csalt Katicza, aztán zálogot csikart ki tőled.

— Ez . . . ez igaz . . .

— No's, az ilyen rossz emberektől rosszat várhatni. Én hát szeretném számodra mentül hamarabb vissza szerezni a zálogot. Van pénzed, ugy-e? Hát add ide a Katiczának ígért forintot, vagy akár még többet is; én holnap fölkeresem. Nekem szabad kísértálnom az erdőbe és rajtam ki nem fog sem Katicza, sem az apja. No, ugy-e, így jó lesz?

Sarolta egészen megzavarodva hallgatott. Persze, hogy jobb volna, ha Gyula járna el a dologban. Ki tudja, vajlon Irma csak-

ugyan boldogul-e? Mert Saroltának természetesen sejtelve sem volt róla, hogy Irma éppen nem készül ennek a dolognak az eligazítására s egészen más célra csalta ki a pénzt. Sarolta, bár ezt nem tudta, most már mégis sajnálta, hogy Irmát beavatta a titkába. És ó! . . . legalább meg ne fogadta volna oly nagyon, hogy ezt el nem árulja senkinek! De talán . . . talán még segíthetni a bajon, még vissza veheti Irmától a pénzt s megmondhatja neki, hogy már nincs szükség a fáradozására.

— No's, szólj hát: akarod-e, hogy megtegyem?

— Most még nem tudom . . . Majd . . . majd reggel mondom meg. Jó éjszakát!

Sarolta sietve ment a szobájába, onnan pedig a nyitott ajtón át Irmáékhoz. Böske még vetkőzött, de Irma már az ágyban feküdt s a falnak fordulva, látszólag mélyen aludt.

— Beszédem volna Irmával, szólta Sarolta. Csak nem alszik már is?

— De ugy látom, már elaludt. Nagyon álmos volt, én is szerettem volna vele egyről-másról beszélni, de szóba sem állt, gyorsan lefeküdt és már alszik is.

— Akkor hát felköltöm . . . mert okvetetlen beszélnem köll vele.

— Megpróbálhatod, de nem hiszem, hogy boldogulj. Nagyon mélyen szokott aludni, alig lehet fölrázni.

— Ejnye . . . ez már baj!

De aztán eszébe jutott Saroltának, hogy Böske előtt ugy sem beszélhetne szabadon Irmával.

— Jól van no, hát majd reggel intézem el vele,

Sarolta vissza tért szobájába, Böske pedig lefeküdt és csakhamar elaludt, mélyen és igazán.

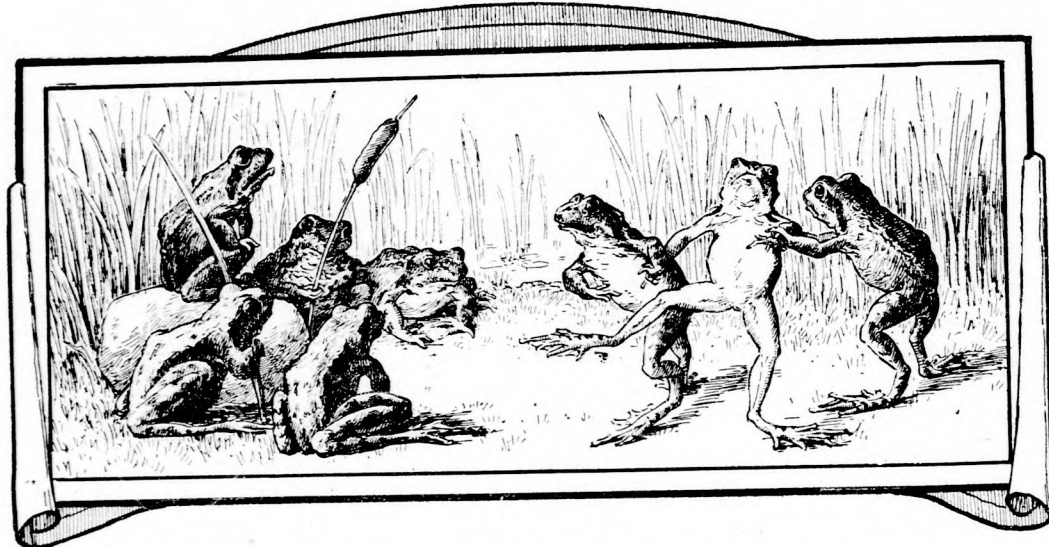
Mikor pedig Böske már aludt s a szomszéd szobában uralkodó mély csönd azt bizonyította, hogy Sarolta is elszenderült, akkor Irma fölnyitotta a szemeit, fölült ágyában és nem hogy alvásra gondolt volna, hanem inkább azon törte a fejét, mit csináljon, hogy el ne nyomja az álmot.

Figyelmesen hallgatózott. Semmi kétség, Böske és Sarolta mélyen alusznak; de a házban innen-onnan még hallatszott nesz.

— Meg köll várnom, míg a ház egészen

elcsöndesül és mindenki alszik, szólt magában. Akkor óvatosan elmegyek a bácsi szobájába és oda teszem a forintost az asztalra . . . most, csak most köll megtennem, mert reggel a cselédek korán járnak-kelnek, takarítanak; meglátnák, hogy ott járok. Bár ébren tudnék maradni oly sokáig . . . még csak tíz óra!

Biztosság okáért kikelt az ágyból, a kályha mellé ült, fölcsitotta a tüzet és újra meg újra átgondolta tervét.

ODA ÁLLITOTTÁK A BIRÁI ELÉ. (Lásd a 338. lapon.)

— Jó lesz, egészen jó. Csak a bácsi hagyja abba a forintosa kutatását . . . a többivel nem törődöm. Sarolta persze várni fogja, hogy a pénzén kiváltsam Katiczától azt a zálogot . . . de majd találok valami kifogást, hogy mért nem tettem. Csak már ott volna ez a forintost a bácsi asztalán!

El volt szánva, hogy bátran tovább halad az uton, melyen megindult; de szeretni

sehogy sem szerette azt az elkerülhetetlen éjjeli bolyongást. Hát ha mégis találkozik valakivel? Vagy ha minden óvatossága mellett is zajt csinál, valaki fölébred és kitekint, meglátja? Akkor vége!

— Ej, nem fog ilyen baj érni. Majd vigyázok. Mindössze öt percbe kerül az egész . . . ez kellemetlen öt perc lesz, de azután tul leszek minden bajon, nem köll félnem semmitől. A Sáríka és Katicza dol-

gával nem hatom Sa forintost, az ő dolga.

Ilyen tíz óra tizen ezredes kö-

— Mos-

Mondták, utolsónak

Csakugy kezdett. Ne szorongat Czipő nem volna; a f csak kelle dött vele.

— Cs legföljebb rencesére a ütközöm sikerülni.

Nem is az ezrede ugy nyitv a lakást ták el. I a szobáb

a tájon, elvette, m forintost, volna lá közé csu-

— Igy innen fog első izbe

Gyorsz zett, min

— Tu az ágyar

gával nem törődöm tovább. Azt is mondatom Saroltának, hogy elvesztettem a forintost, nem mehettem Katiczához. A többi az ő dolga.

Ilyen módon biztatta magát s mikor az óra tizenegyet ütött, nagy öröme az ezredes köhögését hallotta a folyosórul.

— Most már nem sokára indulhatok. Mondták, hogy mindig a bácsi fekszik le utolsónak a házban. Mindjárt csönd lesz.

Csakugyan, most már mély csönd következett. Nehány percz mulva Irma, kezében szorongatva a forintost, kiosont a szobából. Czipő nem volt a lábán, mert az kopogott volna; a folyosó hideg kövein tehát ugyancsak kellemetlen séta esett; de nem törődött vele.

— Csak néhány perczig tart az egész... legföljebb egy kis náthát kapok... Szerencsére a hold világít, jól látok és nem ütközöm bele semmibe. Minden jól fog sikerülni.

Nem is csalódott. Szerencsésen eljutott az ezredes szobájáig, melynek ajtaja csak ugy nyitva volt, mint a többi szobáé, mert a lakást a tornác hatalmas ajtajával csukták el. Irma lassan, zajtalanul nyitott be a szobába, az író-asztalhoz lépett és azon a tájon, a honnan harmad-napja a forintost elvette, most oda tette a Saroltától kicsalt forintost, de nem ugy, hogy meg lehetett volna látni, hanem egy iratcsomó lapjai közé csusztatva.

— Így ni... ha majd újra keresik, innen fog kiesni... s a bácsi elhiszi, hogy első ízben rosszul kereste.

Gyorsan távozott a szobából s föllélezett, mint aki nagy tehertől szabadult meg.

— Tudtam, hogy sikerülni fog. Mindjárt az ágyamban leszek s nyugodtan alhatom.

Szinte elbizakodott s az lett belőle, hogy egy a folyosón álló virágot feldöntött. Meg is szeppent a zajtól, de már közel volt szobájához s egy pillanat alatt besuhant és hallgatózott. Mint ha egy másik ajtó záródását is hallotta volna. De aztán mély csönd lett.

— Semmi... semmi... a virágot feldöntve találják, de ki foghatná rám, hogy én döntöttem fel? Most már végre nyugodtan fogok aludni!

(Folytatása következik.)

MARGIT-SZIGET.

M ESSZE mögöttem maradt
el a város,
Az égbe néző magas falak...
Ballagok a Duna zöld szigetében
Arnyadó, sátras lombok alatt.

Viruló rózsák friss üde lelkét
Szerte viszi, hordja lágy fuvalom —
Madárkák kedves csengő danáján
Szerető szívvel elandulodom.

*S hogy a szigetnek végibe érek,
Nevetés csattog, harsog felém;
Ismerős, édes, dundi vitézek
Víg seregére bukkanok én.*

*Gazsika kergeti, üzi szökelve
A fürge-lábu gyors Olivért.
Megkapja orvul . . . de Oli fordul,
Kisiklik s elnyílal . . . se lát, se kérd.*

*S akinek zsönge, viruló arczán
Mind, aki látja, szemet felejt:
Fehér sapkával buksi fejében
A babszem Bélus is élémbe lejt.*

*Hopp, az ölembe, édes emberke!
Tücskök, bogarak közt kerestelek épp!
S gagyogó ajkán a kicsikének
Megindul biczegve ilyen beszéd:*

*»Dazita ejvesztette a
jabdát,
Szülö botlottól nem leli
med . . .
Olivéj ullott . . . fölbu-
tott . . . aztán
Endem ed szünöd nya-
ton czipett!«*

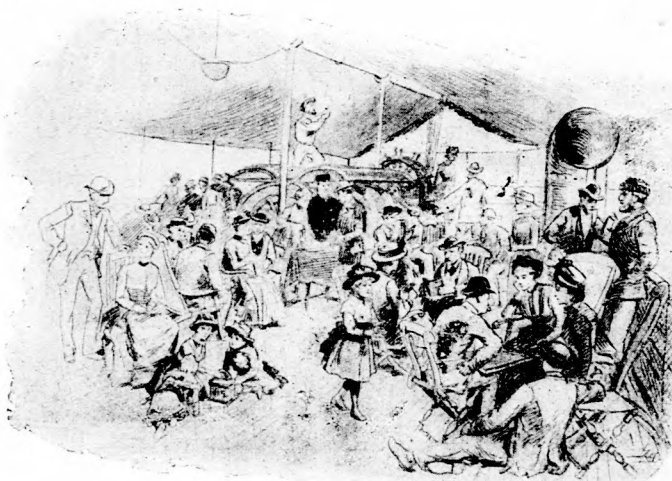
*Ejnye, zúzom adta csú-
nya szúnyogja,
Hogy a boczi farka le-
gyintene meg! . . .
Fehér csipésre csókom
a flastrom —
S most a legényke futás-
nak ered . . .*

*S hogy össze kerülnek, tanácsot ülnek:
A sorra mely játék kerülhetne még?
Víg kacajukra zúgva felelnek
Azok a csúcsos, vén jegenyék.*

*. . . Leszáll az alkony, méla homály van,
Elthal a csengő pacsírta-szó.
Fiúk, előre! A kikötőbe!
Indul a »Sólyom« — a gőzhajó.*

*Száz örömnöknek tündér-tanyája:
Légy százszor áldva, kedves sziget!
Vissza tekintünk, végbucsut intünk,
S hajónk az árnyba tova siet.*

Oszkár bácsi.

AZ ÁLMOS KIRÁLY KINCSE.

— Mese öt képpel. —

SOKSZOR megjárta Évike azóta újra meg újra azt az utat, de mind hiába. Nem juthatott tovább annál a szikla-szakadéknál, amelyből zuhatagban omlott elő a kis patakocska, mindjárt alább már szeliden folydogálva kavicsos medrében.

— Pedig akkor könnyen átjutottunk az ilyen helyeken is . . . Még pedig benn a patakban gázolva. Ó, pedig ha még egyszer eljuthatnánk odáig, mint akkor! Csak hogy akkor volt, aki megsegített. Azóta hasztalan lesem, várom.

Akkor! Nagyon sajtáságon, csodálatosan volt az akkor, azon a meleg nyári napon, mikor Évike éppen nem valami barátságos ábrázattal sétált ki a házból,

hogy a m
duzzogott
megpiron
— Ó,

intést! M
fejemet,
Bezzeg a
kor akar
aki mindi
nincs is a

A pat
árnyas, p
lehevered
vizebe s
egy-egy
halacszkát
lantott. N
maga-ma

— A r
azt szer
halakhoz
kolába!

— Min
het tanu

Ez a
jegyzés
zéről
Évike, a
csodálko
nézett, e
lantott r
közepén,
ből kiem
kövön ül
alább fi
mondani
mint ha

volna; a
liliom ke

— Ni
rütlél oc
lak, mil

— Pe
megyek

— Or

— Va
dalmam

— No

hogy a mama ne lássa a duzzogást. Mert duzzogott egy kicsit, mivel hogy a mama megpirosgatta csacska fecsegéséért.

— Ó, ugy meguntam már azt a sok intést! Már örökké csak azon törjem a fejemet, helyes-é vagy sem, ha szólok! Bezzeg a Leonka néném beszélhet, amikor akar. Miért volnék éppen csak én az, aki mindig rosszkor szólok? Nem is hiszem, nincs is az ugy!

A patakcsa mentén sétált fölfelé és árnyas, pázsitos helyre ért, hol kényelmesen leheveredhetett. Bele bámult a patak tiszta vizébe s örült, mikor egy-egy ficzkádozó halacskát is megpillantott. Nevetve szólt maga-magához:

— A mama talán azt szeretné, ha a halakhoz járnék iskolába!

— Mindenkitől lehet tanulni valamit.

Ez a bölcs megjegyzés egészen közletről hangzott s Évike, amint kissé csodálkozva széjjel nézett, egy fut pillantott meg a patak közepén, ahol a vízből kiemelkedő nagy kövön ült. Már leg-alább fiúnak látszott. Bajos lett volna megmondani, hogy miből készült a ruhája; mint ha vízi növények zöld rostjaiból szótték volna; a fején kalap gyanánt óriási vízi lilium kelyhét viselte.

— Nini, hát te ki vagy és honnan kerültél oda a patak közepébe? Nem láttalak, mikor ide érkeztem és leheveredtem.

— Persze, hogy nem láttál, mert ritkán megyek ki a magam országából.

— Országod van?

— Van ám! Ez a patak az én birodalmam s két partja közt én vagyok az ur.

— No, nem nagy uraság.

— Ki tudja? Te nem is gyanítod, hol mindenfelé kanyarog és bujkál az ilyen hegyi patak, milyen csodákat és kincseket lát.

— No, már azt szeretném látni magam is!

— Megmutatom szívesen. De akkor ide kell jönnöd hozzám. Ezekon a nagy köveken szépen ide lépegethatsz.

— Igen ám, de hátha megcsuszom?

— Akkor sem fulsz bele. Térdig sem ér ez a vízecke.

— Persze, de hát a cipőm és harisnyám! Nagyot nevetett a zöld fiu.

— Ó te ügyetlen! Hát vedd le!

— A' biz igaz!

Hiszen meleg van, még kellemes is a vízben pacskolni. Várj csak, mindjárt levetem.

Meg is tette és megindult. A zöld fiu elejébe sietett és biztatólag szólt:

— Adsza a kezed, majd segítlek. És ne félj semmit. Az én kövecskéim olyan simák, hogy nem fogják sérteni a lábadat.

Csakugyan, akár ha a sima padlón sétált volna. Leültek a patakcsa közepén

a nagy kőre s a hűs vízben áztatták a lábukat, mialatt a fejük fölött levő bokrokon át egy-egy csillogó napsugár ragyogott le rájuk. Olyan csodálatos szép volt ott a kristálytiszta víz közepette, mely susogva-mormogva folydogált alattok, apró zuhatagokat, örvénykéket alkotva a mederből kimeredező nagyobb köveknél.

— No, ugy-é: szebb itt, mind oda kűnn a parton?

— Sokkal szebb! Hanem, mondd csak, ki vagy te? Nekem van bátyám is, öcsém is, ösmerek más fiukat is, de azok mind egészen más formák.

... MAJD SEGITEK.

A zöld fiu nagyot nevetett.

— Meghiszem azt, hogy másformák. De hogy ki vagyok, azt majd csak akkor mondom meg, ha meggyőződtem, hogy ki nem fecseged.

— Jaj, te is ezzel boszantol! Ha tetszik, nem szólok egy szót sem, néma leszek, mint a hal.

— Ohó, az nagy szó! Az én halacskaím remekül tudnak hallgatni.

Epp ekkor egy nagy hal uszkált ott a lábaiknál, ezüst pikkelyei szinte vakítóan

ragyogtak a napsütötte vízben. A zöld fiu lehajolt s megfogta. A hal pedig nem is akart menekülni.

— Nézd ezt az ezüst pánczélos kövér legényt! Ez benn járt ott a kincses barlangban, kapott is gyönyörű ezüstös, gyöngypénzes köntöst. De próbáld csak rábírní, hogy árulja el a titkot... inkább meghal, de nem szól. Ugy-e halacskaím?

A hal ijedten tátogatta a száját, de nem szólt

A HAL IJEDTEN TÁTOGATTA A SZÁJÁT.

— Jaj, ne bánts szegénykét! szólt Évike sajnálkozva; bizonyosan fáj neki, ha szorítod.

— Dehogy bánom! Menj vissza, halacskaím, uszkálj tovább vigan!

Vissza eresztette a vízbe s a hal még jó ideig ott uszkált közel, aztán mást gondolt és odább sietett.

— No, most már én is odább sétálok, szólt a zöld fiu. Ha tetszik, jőjj velem.

— Mutatsz valami szépet?

— Mutatok olyat, amelyet nem csak te nem láttál, de nem látott senki az egész nemzetségedből. És ha tudsz versenyezni az én halacskaímmal, kincessel térhetsz haza. Már erre csakugyan fölbuzdult Évike.

— Hogy ne mennék? De hová, merre megyünk?

— Itt a patakban, mindig fölfelé.

— Jaj, de ha megcsuszom, elesem...

vizes les
mamától.

— Ne
majd én

Megin
máskra
zolva. M

Évike m

— H

lábbal
hogy m
sérti a
hogy se
kézen f
nagyon

Egys

kövön a
— N

Amott

vizes lesz a ruhám és akkor kikapok a mamától.

— Ne félj semmitől. Add a kezedet, majd én vezetlek.

Megindultak, hol egyik nagy körül a másikra ugrálva, hol a sekély vízben gázolva. Messze haladtak, olyan messze, hogy Évike már szinte aggódni kezdett.

— Ha nagyon is messzire megyünk,

nem kerülök haza озsonmára, megharagszik a mama.

— Ne félj, haza kerülsz idején.

Mentek hát tovább. A patak egyre magasabb sziklák közé vezette őket, a víz zuhogva, tájtékozva tört meg a mederből kiemelkedő nagy köveken; de ezek meg nagyon jók voltak arra, hogy a két vándor egyikről a másikra ugrálva, jóformán száraz

AMOTT TUL VAN AZ IGAZI LÁTNI VALÓ.

lábbal jusson előre. Évike eleinte félt, hogy megesuszik, vízbe pottyán, vagy megsérti a lábát. De lassacskán meggyőződött, hogy semmi baj sem érheti, mert kísérője kézen fogva oly biztosan vezeti, mint aki nagyon jól ismeri a járást.

Egyszerre azonban, amint épp egy nagy kövön álltak, Évike fölkiáltott:

— No, most már hiába megyünk tovább. Amott jókora zuhatag állja az utunkat,

jobbra-balra meredek szikla emelkedik... ott föl nem tudunk kapaszkodni.

— Dehogy nem! Egészen kényelmesen fölsétálunk. Amott tul van csak az igazi látni való.

Már arra Évike igazán kíváncsi volt, hogy miképen jutnak oda föl. De mikor rá került a sor, maga is csodálkozott, hogymilyen könnyen kapaszkodott. A lezuhogó víz közt itt-ott egy-egy szirtfok me-

redezett ki, s egyikről a másikra hágva, oly hamar följutott, mintha repülni tudott volna.

Ott fönn még nagyobbat bámalt. Mert a patak itt már nem vezetett messzire. Óriási szikla-fal emelkedett szemközt s ennek egy szűk barlang nyílásából omlott ki a patak vize. Ez nagyon szép volt s Évike azt hitte, hogy rejtélyes kísérlője ennek a megbámulására vezette ide.

— Dehogy! Hiszen ezt akárki láthatja, felelé a zöld fiu. De azt még senki sem látta, ami ott benn van a barlangban, ahonnan a víz ömlik. Pedig ismerik a híret.

— Az ám! Hallottam már én is, hogy ott réges-rég óta egy elvarázsolt alvó király őrzi a kincseit, nem is férhet hozzá senki.

— Dehogy nem! Megpróbálták már sokan és csak azért buktak bele, mert nem teljesítették pontosan a föltételt.

— Jaj, ha én azt a föltételt tudnám! Én bizonyosan teljesíteném. Mondd meg, ha tudod.

— Szívesen. Emlékszel a halacs-kámra? Nem szükséges semmi egyéb, csak hallgatni kell tudni. Akár kit látsz oda benn, senki előtt sem szabad beszélned. Aki tehát fecsegni szeret, az inkább meg se kísértse, mert veszedelembe kerül.

— Ó, rólam hiába mondják, hogy meg-gondolatlanul szoktam fecsegni. Majd megmutatnám én, csak be tudnék jutni a kincses barlangba!

— Előre tudtam, azért vezettelek ide. Menjünk hát be!

— De hogyan? Csak épp akkora a nyílás, hogy a víz kifér rajta.

— Az csak látszik u. j. Ha feljutottunk oda a nyíláshoz, majd meglátod, hogy szépen beférünk.

Az a nyílás majd nem torony-magasságban volt. Évike el nem képzelhette, mikép juthasson oda az, aki nem tud repülni. De kísérlője megmutatta. A szikla-falból valóságos lépcső-fokok nyultak ki, csak persze észre köllött venni, és nem volt szabad szédülni annak, aki megindult rajtok, mert

korlát biz' ott egy csöpp sem volt. A zöld fiu szaporán lépegetett fölfele. Évike követte. Maga sem hitte volna, hogy annyira nem szédülős.

Följutottak a nyiláshoz, mely csakugyan olyan tág volt, hogy befértek rajta. Óriási barlangba léptek, mely eleinte teljesen sötétnek látszott s Évike ugyancsak szepegett!... de szólni nem szölt, mert még nagyon jól emlékezett a föltételre; kísérlője azonban halkán ezt sugta:

— Mikor rajtam kívül mást senkit sem látsz, akkor sugva beszélhetsz hozzám. De ha mást látsz, annak csak jellel mutasd, mit akarsz.

— De mikor nem is láthatom, van-e itt valaki?

— Dehogy nem! Csak várj egy kicsit. Csakugyan. Évikének a szeme perczről perczre jobban hozzá szokott a homályhoz s lassanként azt vette észre, hogy nincs is ott nagyon sötét. Söt az óriási barlang falain mindenfelé mint ha csillagok ragyogtak volna.

— Mi lehet az? kérdé Évike sugva.

— Arany, ezüst, drága-kő. Aki ide bejutott, kaphat belőle. Persze, neked is köllene?

— Hogy ne?

— Akkor meg köll várunk az álmos király bányászait. Minden nap eljönnek és kivájnak egy-egy csomót. Ha majd dolognál látod őket, menj hozzájuk és kérd el.

— De ha nem szabad szólni hozzájuk?

— Már az a te dolgod. Csitt! Éppen jönnek!

Közel a helyhez, ahol pihentek, menetes ut volt a falba vágva. Ezen jött nagy sietve néhány furesa, sötét alak. (Lásd a képet a 335. lapon.) Évike bizony meg is ijedt egy kicsit, de csakhamar megnyugodott, mikor látta, hogy a sötét alakok nem törődnek vele, hanem odább menve, neki állnak a dolguknak és csákánnyal döngetik a falat. Minden ütésre lehullott egy-egy fényes csillag és ott ragyogott tovább a földön.

— Ez csupa drága kincs, gondolá Évike. Most gyorsan el köll szánnom magamat... Ó, már tudom is, mit teszek.

Bátran közelébe, s mosolygott a bátyjára, hogy azt...
A bátyja vonogatta végére...
de azt...

szok egy abba ha sorjában

— Ne a király Csak az tak min

Ezt ta mint in mert a sugva ez

Bátran oda lépett az egyik bányász közelébe, fölött a földről egy drága-követ s mosolygva, de szó nélkül, kérdőleg nézett a bányászra; akárki is megérthette, hogy azt kérdi: »elvehetem-é?»

A bányász vissza mosolygott, a vállát vonogatta, aztán hátra felé, a barlang másik végére mutatott. Ezt Évike nem értette, de azt jól láthatta, hogy a bányásznak

nincs kifogása, tőle bátran szedheti föl a kincset. A második, harmadik s a többi bányász is úgy tett; Évike tehát csöppet sem habozott, hanem szaporán szedogette föl az ökölnyi szinarany-darabokat, diónyi gyémántokat, rubintokat és más mindenféle drága-köveket. Már alig fért a kötényébe, de meg olyan nehéz is volt már, hogy alig bírta. Szinte örült, mikor a néma bányá-

SIETVE JÖTT NEHÁNY SÖTÉT ALAK. (Lásd a 334. lapon.)

szok egyszerre csak, mintegy parancs-szóra, abba hagyták a munkát, megfordultak és sorjában, amint jöttek, eltávoztak.

— No, van annyi kincsem, hogy talán a királynak sínes több, gondolá Évike. Csak azt szeretném tudni, miért mutogattak mindnyájan amoda hátra felé?

Ezt talán nem is annyira csak gondolta, mint inkább halkán el is mondta magának, mert a zöld fiu, aki ott termett mellette, sugva ezt felelte:

— Azért mutogattak oda, mert a kincs, melyet össze szedtél, nem az övék, tehát ők nem ajándékozhatják neked. Hanem amott hátul külön barlangban szunyókál az álmos király, akit nem szabad fölébreszteni. Az ő engedelmével senki sem vihet innen egy porszemecskét sem ki. Aki megpróbálná, szörnyen meglakolna.

— Jaj, de ha alszik, fölébreszteni pedig nem szabad, akkor hogyan lehessen tőle engedelmet kapni?

— Nagyon könnyen. Elhaladsz előtte és megmutatod a kincset, melyet össze szedtél. Ő jól látja álmos pislogása közben és bólint a fejével, ha neked szánta a kincset.
— Így már jól van. Siessünk elejébe.

Hamar elértek a nagy barlang tulsó végére. Ott egy kisebb barlang nyílt s ebben trónuson ülve, kezében hatalmas kardjára támaszkodva ült nagy méltósággal a király, fején koronával. Látszott rajta,

... A FÖLDÖN HŰ CSATLÓSA.

hogyan szendereg. Előtte pedig a földön hű csatlósa feküdt és aludt.

Évike bizony kissé megborzongott; de hogy ismét a kötényében levő roppant

kincsre nézett, mégis neki bátorodott s jó messzeckérőül ugyan, de megmutatta az álmos királynak, mi van a kötényében, aztán aggódva leste a választ.

S ime,
a fejét é
mondja:

— M
szépen k
Évike.

Nagyo
kező pil
hibát. M
mennye

— K
édes ál
elém, ha

A csa
is ott t
Évikét.

hanyatt-
sokáig .

a barla
kezőből

latta, eg
de ezt m
megmen
futni s

Medd
Mire fö
dett. S
lehever
halakat

Fölke
abban
volt. Se

logba.

— A
nem vo
tam vo

És el se
ják mor
ban is

fecsegt

Nem
nagyon

És ki-
talán

hás, lil
De
találko

S ime, az álmos király megmozdította a fejét és nagyot bólintott, mint aki azt mondja: »Jól van!«

— Megengedte! Nekem adta! Nagyon szépen köszönöm, kedves jó király! kiáltá Évike.

Nagyon kiáltva mondhatta, mert következő pillanatban rémülten vette észre a hibát. Mert az álmos király fölocsudott és mennydörgő hangon szólalt meg:

— Ki az a vakmerő, aki megzavarta édes álmodat? Fogjátok meg, vezessétek elém, hadd vágjam le a fejét.

A csatlós fölugrott, a néma bányászok is ott termettek és meg akarták ragadni Évikét. Évike pedig futásnak eredt s futott hanyatt-homlok, amerre látott . . . futott sokáig . . . már mint ha ki is jutott volna a barlangból. Futása közben eleresztette kezéből a kötényét s a sok kincset elhullatta, egy árva darabka sem maradt . . . de ezt most nem bánta, csak hogy a fejét megmenthette! Végre nem bírt tovább futni s össze rogyott.

Meddig feküdt ott, maga sem tudta. Mire fölébredt és szétnézett, már esteledett. S éppen ott feküdt, ahová délután leheveredett, mikor a patakban uszkáló halakat nézegette.

Fölkelt, nézegette a kötényét . . . biz abban nem volt semmi. A cipője a lábán volt. Sehogysem tudott bele törődni a dologba. De csak megindult haza felé.

— Az ozsonnáról elmaradtam . . . de az nem volna baj, csak a kincset haza hoztam volna! Jaj, jaj! Minek is fecsegetem? És el sem hiszik, ha elbeszélem . . . azt fogják mondani, hogy álmodtam s még álomban is elrontottam a szerencsémet, mert fecsegetem, amikor nem köllött volna!

Nem is szólt hát senkinek. De azóta nagyon megfontolja, mikor és mit beszél. És ki-kisétál a patak partjára, hogy hát ha talán még egyszer találkoznék a zöld ruhás, lilium-süveges zöld fiuval.

De nem igen hiszem, hogy még valaha találkozék vele.

BREKEKE BÜNTETÉSE.

— Tréfa. —

(Képpel a 328. lapon.)

OLDVILÁGOS, csöndes estén nagy hangverseny szólt a kákástó partján. Valahányan csak ott laktak a tóban és környékén a jeles torku Béka nemzetség tagjai: ifja-örege, apraja nagyja, mind össze gyült, mert erre a szép estére disz-hangverseny volt kitűzve. Csak a fiatal Brekeke, aki pedig ugyancsak hatalmas torku legény volt, nem énekel ott a karban.

Nem ám, mert a szerep-osztásnál megbántották. Azt mondták a rendezők:

— Még fiatal vagy, nem lehetsz első tenorista, be köll érned veled, hogy a kóristák közt énekelj.

— Már pedig nem érem be veled! Vagy első tenorista leszek, vagy nem énekelek.

— Amint tetszik.

— Igen? Hát én sem bánom. Ugyis éhes vagyok, inkább megyek addig bogarászni.

El is ment. A hangversenyt azért mégis megtartották s Brekeke épp vissza érkezett, mikor a főrendező lelkesülten mondá:

— Nagyszerűen sikerült!

— Igen, ma remekeltünk, bizonyíták a többiek.

— Ugyan dicsekedhettek! szólt Brekeke gúnyosan. Hallottátok volna csak, mit mondtak azok az emberek, akik amott a lugasban ülnek!

— Hát ugyan mit mondhattak? Bizonyosan gyönyörködtek.

— Az ám! Mind untalan nagy boszusan így kiáltottak fel: »Haszontalan csufbékái! Az ő borzasztó kuruttyolásuk miatt nem élvezhetjük a fülemile gyönyörű dalát.«

— Azt mondták? Látszik, hogy nem értenek a dalművészethez. Nevetséges! Hogy lehet azt a fülemile-nyafogást csak össze is hasonlítani a mi nagyszerű nótánkkal!

— Rendesen bizony nem is lehet, szólt Brekeke; de igaz ami igaz: ma én is hallgattam messziről mind a kettőt és

mondhatom, a fülemile dala sokkal szebb volt.

Elképedt, elszörnyűködött az egész hangversenyző társaság. Nem csak elképedt, hanem azután rettentő haragra is lobbant.

— Áruló! Hitszegő! Megtagadta saját véreit, az ellenséggel czimborál! Meg kell büntetni! Törvényt kell látni fölötte!

Megszeppent Brekeke és váltig sajnálta már most sértő szavait. Nehány markos legény megragadta, mások meg előre siettek és össze hívták törvényszékbe az öregeket. Hiába rugdalózott, kapálózott Brekeke, nem sikerült megszöknie. Oda állították a bírái elé. (Lásd a képet 328. lapon.)

Nehéz sor volt a szegény Brekeke sorja. A tanuk mind eliene vallottak és mind egyhangulag bizonyították, hogy gonosz árulást követett el, csufot ejtett az egész Béka nemzetségen: azt merté mondani, hogy a fülemile szebben dalolt.

— Példátlan és hallatlan! mondták a komoly bírák. Ilyen bünt még soha senki sem követett el a mi nemzetségünkben. Szólj, bűnös! Mit tudsz mentésedre felhozni?

Hajh!... nagyon kevés volt az, amit Brekeke mentésül elő adhatott. Még az is inkább rontotta a dolgát. Mert mikor elmondta, hogy boszuságában beszélt úgy, mivel hogy nem tették meg első tenoristának, az egyik bíró így szólt:

— Tehát még csak nem is hitted, amit mondtál? Csupa hiuságból kész voltál megcsufolni véreidet? Ez kemény büntetést kíván.

— Halált reá! kiálták mindenfelől.

Ki is mondta a bíróság a halálos ítéletet. Még a vén Kurutty, a legöregebb és legszelidebb bíró is ellene szavazott, mondván:

— Sajnálak, mert ha megvárod a magad idejét, csakugyan jeles első tenorista vált volna belőled. De hát lakolnod kell. Most már csak az a kérdés, milyen módon hajtsuk rajta végre az ítéletet?

Szegény Brekeke úgy reszketett, hogy már nem is bánta, főbe lövik-e vagy lefejezik. De mégis megijedt, mikor a vén Kurutty így szólt:

— Egyik sem jó. Lakoljon keservesebben. Amott van egy mély száraz gödör, oda dobjuk be. Onnan ki nem mászhat és lassu halállal, kínosan fog éhen halni.

Nem használt sirás-rivás, könyörgés, rimánkodás . . . ledobták Brekekét a mély gödörbe.

Sokáig mozdulatlanul feküdt ott s mikor fölocsudott kábultságából, csüggedten sóhajta:

— Jaj, jaj! Hogy ily nyomorultan köll elvesznem! És ki hitte volna, hogy az a szelid vén Kurutty eszeli ki a legkegyetlenebb büntetést!

A vén Kurutty azonban, miután sokáig figyelmesen vizsgálta az eget, nyugodtan lefeküdt, másnap pedig vigan kelt föl. Nem úgy a többiek. Ugyancsak vakarták a fejüket.

— Talán mégis kár volt . . . tulságosan kemény a büntetés. Ő hiuságból bántott meg minket, de mi is hiuságból íteltük el. És nem tehetjük jóvá, abból a mély gödörből lehetetlen kiszabadítani. Legjelesebb tenoristánkat pusztítottuk el!

— Ne busuljatok gyerekek, szólt a vén Kurutty. Jól van az úgy, ahogy van.

— Szörnyűség! Ez a szelid, vén Kurutty most a legkegyetlenebb!

Nem szörnyűködhettek sokáig, mert nagy zivatar tört ki. Villámlott, dörgött, aztán megeredt a zápor és omlott oly hatalmasan, hogy uszkálni sem lehetett a tóban, menekülni kellett a parti nádasba.

Vegre csillapult a zivatar; de még el sem állt az eső egészen, mikor mindenfelől bámulva és örvendő kiáltozák:

— Ni, ki az? Hiszen az Brekeke! Hogy szabadultál ki?

— Nagyon egyszerűen. A zápor megtöltötte színig a gödröt, kényelmesen kisétáltam. S most már értem a jó Kurutty apót, aki ezt bölcsen előre látta. Büntetésnek elég volt a remegés és szepegés, melyet elszenvedtem. Ne féljete, nem vétek többé híres jeles nemzetségünk ellen.

Nem is tette és úgy hallom, most már ő az első tenorista a kákástó nagy hangversenyeim.

KATI
Abbe
S m
Lon
A l
Nap
Ete
Tör
Cso
Czu
Mi
Eli
Ma
A l
Oly
Ez
Ne
Job
Es
Va
Ó,
Me
Jö
Ka
El
Sz
Na
Ka
A
Al
Ó,
A
H
Ó,
L
B
A
V
N
E
B

A RAVASZ NYUSZI.

(Képpel a czimlapon.)

KATIKA az öreg székben —
 Abban mulatozik szépen;
 S mivel derüs az idő még,
 Lombos a fa, enyhe a lég:
 A lugas elé vitték le,
 Napsütötte fal tövébe.
 Etetgette a Viczáját,
 Tömögetve piczi száját
 Csokoládé rostélyossal,
 Czukorbul főtt egyéb hússal
 Midőn egyszerre . . . beh furcsa! . . .
 Elibe áll egy nyulacska.
 Magát szépen illegeti,
 A kis fülét billegeti;
 Olyan helyes, olyan ügyes
 Ez a kicsi tapsifüles!
 »Ó Katicza, jó Katicza,
 Nen aludtam az éczaka!
 Jobbra török, balra gáncsok,
 És mögöttem a vadászok,
 Vadászok és agarászok . . .
 Ó, reszketnem vagyon száz ok!
 Megremegek minden neszre . . .
 Jönnek már . . . el vagyok vesze! . . .
 Kopó, vizsla, meg az agár
 Előbb-utóbb reám talál.
 Szerte futott apám, anyám,
 Nincs rejtekem, nincsen tanyám.
 Kukoriczát letördelték,
 A szárait mind fölszedték,
 Alig véd meg már a buczka . . .
 Ó, én szegény kis nyulacska!
 Azért jöttem édes Kati:
 Hogy ha meg tudnál nyugtatni!
 Ó, ha hogy megoltalmaznál! . . .
 Lesz itt biztos hely a háznál;
 Beérem én kis rejtekkel,
 Akár a káposztás-kerttel.
 Valameddig nincs levágra,
 Nyulnak az biztos tanyája;
 Egy nagy káposzta-fej megett
 Buvó-helyet pompást lelek!«
 Katikának jó a lelke:
 »Nem bánom, menj le a kertbe.

Meg is mondom atyáescámnak,
 A rosz kuttyák majd nem bántanak.
 Azután meglátogatunk,
 S együtt szépen játszogatunk.«
 Hej Katicza, jó Katicza,
 Hamar vond a szavad vissza!
 Ravasz róka az a nyuszka! . . .
 Egyre fogy a szép káposzta . . .
 Nem is maga eszi, rágja —
 Az egész familiája
 Vele együtt falogatja,
 A javát kiválogatja.
 No volt más nap zaj és lárma!
 Megharagudott mamácska
 »Hol a Szellő? Hol a Cziczke?
 Hamar! Eresszük közükbe!«
 Így is történt. Katka bámul.
 Páczolt nyuszka,
 Süldő huska
 Ki se fogy a kamarából!

KOCZKA-REJTVÉNY.

A	A	A	J
A	A	K	A
J	K	K	H
Ó	Ó	P	R

Merőleges és víz-szintes irányban minden sor jelentése ugyanaz, még pedig:

- az 1-ső sor: hamis állat;
- a 2-dik » kívánság;
- a 3-dik » kerti szerszám;
- a 4-dik » a test egy része.

A megfejtők nérsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Andersen válogatott meséi“.

Fordította **Móka bácsi**. Hat színes képpel, szép vászon-kötésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XLIX. köt. 19-dik számában »Egy szóban husz« czimvel közölt feladvány megfejtésén sok kis olvasóm buzgólkodott, még pedig sokan szép sikerrel. A feladvány feltételeihez azonban többen nem ragaszkodtak szigoruan, hanem a »Balaton« szóban elő nem forduló betűket is használtak, vagy idegen szókat (Altona, talon stb) alkottak, vagy pedig ugyan-egy szónak különböző ragozott és hajtogatott alakjait, avagy a szó különböző jelentéseit külön-külön szónak vették. Az ilyen s még több más okból hibás szók törlése után az lett az eredmény, hogy a legtöbb helyesen alkotott szó beküldője *K. Császár Nellike, Budapesten*. A következő 30 szót küldte:

a, *Aba, al, alatt, Ant* (község), *Antal, Ata*, (község), *bal, Bala* (község), *balta, Bana, Banota, Bata* (községek), *batla* (madárfaj), *bolt, bont, bot, bonta* (kétszinü), *lant, lat, lob, lota*, (halfaj), *no!*, *olt, olta* (népies az »óta« helyett) *ont, Tab* (község), *tan, tol, Tolna*.

Helyes megfejtést küldtek be továbbá, a zárjel közt jelzett számú szavakkal: Ifj Paukovich Andor (25), Rechnitz Marci (24), Abonyi István (21), Szemők Katicza és Maricza (23), Taubner Margit (23), Grünhut Lucy és Elza (23), Barkóczy Gyuri és Pista (20), Viczián Etelka (24), Királyfi Vilma (21), Kövesi Rudi (20), Danilovics Teréz (20), Frosch Ella (19), Krausz Juliska (19), Záborszky Dezső (13), Kunsztek Ilona (20), Engelmann Olga és Irén (20), Szabolcsi Károly (18), Rosenwald Rudolf (16), Lenck Rikárd (19), Krausz Géza (14), Rózsa Szeréna és Károly (18), Krausz László (20), Máder testvérek (18), Fischl Izabella (18), Glósz Irma (16), Vadas Zoltán (16), Herzfeld Paula és Elli (18), Lukács Nándor (17), Gönye Mariska és Győző (15), Nagy Ida (17), Stépán Róza (17), Ebeczki Gabriella (15), Gál Amália és Márta (14), Bónis Berta (17), Lázár Béla (11), Busay Gizike és Irénke (19), Gombos Ernő (8), Beóthy Klárka (16), Zinner Jolánka (16), Csizék Ilona (9), Goldstein Jóska és Dezső (5), ifj. Jákó János (16), Hahn Nándor (16), Loránt Ella (12; azóta, reményelem, meggyógyult a fájós ujjad. *F. b.*), Piller Géza (13), Patterson Margit és Orsolya (13), Salzberger Aranka és Nándor (12), Hampel Ferencz (13), Varga Pista (13), Fáy Erzi (13), Spitzer Flora (12), Baum Róza és Miklós (12; elégtétellel tapasztalom, hogy az intés fogott s most rendes alaku leveleket küldték. *F. b.*) Várady Böske (16), Przybilla Jenő (18), Löbl Paula (17), Dalmady Irénke (21), Berczelly Jerta (23), Boldini Rudolf

és Béla (13), Szent-Ivány Carla (16; persze, hogy Forgó bácsi eszelte ki. *F. b.*), Lányi Rózika (8), Kreibik Sándor (11), Schwarcz Margit (10), Kemény Béla (19), Taub Vilma és Margit (19), Katrenyák Mariska (11), Bárány Juliska (13), Blau Alice (19).

A nyertesnek, *K. Császár Nellikének, Budapesten* a jutalom-könyvet (»A természet három országa«, írta *Martin*; a magyar ifjúság számára, különös tekintettel Magyarországra, átdolgozta dr. *Dulácska Géza*; 32 táblán 262 színes ábrával s fametszetekkel, színes kemény táblába kötve) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLIX. köt. 18-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Csikvári Ernő, Szemők Katicza és Maricza, Hollaky Leo, Hampel Ferencz, Szántó Lajos és Zoltán, Krausz László, Katrenyák Mariska.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Stanesa testv. A »Kis Lap« 1890. évfolyamát valamint a régiebb évfolyamokat is olvasóinknak fele áron, vagyis bekötve, két kötetben, 6 frt helyett 3 forintért, szállítja az Athenaeum könyvkiadó-hivatala. Az 1891. évfolyamra, ugy szintén az 1891 óta megjelentekre ezen kedvezmény nem terjed ki. — **Prescott Arkibald.** Szülő hazádba (Angliába) visszatérve, mégis bánatos vágyódással gondolsz vissza Magyarországra, melynek nyelvét ugy megtanultad, hogy, amint mondd, »csak ugy szereted, mint anya-nyelvedet, s hogy nem is fogsz megszűnni azt művelni.« Nekem pedig nagy örömmre van, hogy a »Kis Lap« is hozzájárult ahhoz a szép sikerhez, melyet a magyarban felmutathatsz. Nem igen remélhetem, hogy hazádban meglátogathassalak. A kedves meghívást azonban nagyon köszönöm. — **Fischl Izabella.** Örülök a szerencsédnek s dicsérem csinos irásodat. Annál fájdalmasabban értem meg soraidból, hogy nagy kínokat szenvedtél. Mentül előbb örvendeztess meg jobb hírrel. — **Katrenyák Mariska.** Az elsőt közlöm. A másodiknak koczkáiban törlések vannak. A »magyar játékkönyv« című kötetben ez a te játékod is benne foglaltatik. A virágos üdvözetet köszönöm. — **L. M.** A kézirat iránt egy hétig tessék intézkedni. Azontul a papiros-kosaré. — *Több levélről a jövő számban.*

A „KIS LAP“ minden kötetéhez **diszes színnyomatu bekötési táblák** kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »Kis Lap«-nak **fél** évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő cim: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*